

en positiv international kappestrid, hvor paradoksal det end må lyde.

Nogle vil måske med rette spørge, om vi danskere ikke er mindst lige så gode til fremmedsprog som f.eks. englænderne eller franskmændene, eller om vi ikke er mindst lige så gode til at sælge på eksportmarkederne som de store nationer, eller om vi ikke er mindst lige så gode til at forske på medicin- og fødevarerområdet som f.eks. England og Frankrig. Men efter vores opfattelse er det ikke tilstrækkeligt at være lige så god til fremmedsprog eller til at sælge et produkt som englænderne eller franskmændene.

Næsten pr. definition stilles der som udgangspunkt større krav til en lille nation; vi skal være et hestehoved foran, hvis vi vil klare os. Det er muligt, vi stadig væk er nogle mulehår foran i dag, men for os er det vigtigt, at det også er tilfældet i år 2010 og år 2025. Derfor er det vigtigt at stille skarpt på de menneskelige og faglige kvalifikationer, vi forventer er i rygsækken, også når næste generation forlader vort uddannelsessystem.

Vi skal huske, at Mette på 6 år og Søren på 8 år, der i dag går i henholdsvis børnehaveklasse og 2. klasse, sandsynligvis vil være på arbejdsmarkedet frem til omkring år 2060. Søren og Mettes dagligliv, men også arbejdsliv, vil sandsynligvis stille krav om en meget stærkere international orientering, end tilfældet er her i 1996.

Det er vigtigt, at denne udvikling ikke skaber fremmedgørelse, afmagt og rodløshed, og derfor består den svære balance i vort uddannelsessystem også i at styrke fortroligheden med vore egne rødder, samtidig med at vi øger kendskabet til det internationale samfund. Dette dobbeltkrav er væsentligt at have for øje også under denne debat.

Besvarelse

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg vil gerne som indledning takke forespørgerne for denne lejlighed til at gøre aktuel status over internationaliseringen, som den også finder sted i vort uddannelsessystem, og for at få lejlighed til at drøfte det i Folketinget.

I Danmark er der heldigvis en årelang tradition i uddannelsessystemet for at beskæftige sig med internationale forhold, en tradition, som er begrundet i den geografiske, historiske og politiske virkelighed, som vi nu engang er en del af.

I 1960'erne blev der talt om international forståelse, i 1970'erne om international undervisning, i 1980'erne om interkulturel undervisning, men målet var det samme: at skabe kendskab til og forståelse for andre landes befolkning, sprog, levevis og kultur.

I 1990'erne tales der om den internationale dimension i uddannelserne eller om internationalisering. Dette årti er i særlig grad karakteriseret ved nationernes stigende afhængighed af hinanden på alle områder: økonomiske, teknologiske, sociale, miljømæssige og kulturelle. Målsætningerne på uddannelsesområdet må derfor defineres bredere end før.

I dag handler det i stigende grad om at forbedre befolkningen på at leve og handle i et globaliseret informationsamfund præget af international konkurrence, men også af gensidig afhængighed. Et sådant samfund stiller store krav til både unges og ældres kvalifikationer. Internationale erfaringer, viden og kompetencer bliver nødvendige og naturlige elementer i et uddannelsesforløb, såvel de formelle som de ikkeformelle.

Jo tidligere i børnenes og de unges liv en uddannelse ligger, jo større er imidlertid behovet for at tage afsæt i det kendte danske, som eleverne nu engang er fortrolige med. Her er det internationale aspekt i særlig grad et middel for eleverne til at opnå forståelse både af deres egen og af andre landes kultur og dermed også af vestlige værdinormer som f.eks. demokrati og menneskerettigheder.

På de videregående uddannelser derimod vil internationaliseringsaspektet være et andet; her er det et mål i sig selv.

Jeg har i min redegørelse valgt at tage afsæt i de udtryksformer, som er typiske for internationaliseringen eller for den internationale dimension i uddannelserne, nemlig for det første undervisningen i fremmedsprog, for det andet undervisningen i internationale fag og emner og for det tredje kontakten med udlandet, herunder udvekslings- og praktikophold.

Men først noget om folkeskolen og ungdomsuddannelserne. Vi skal først og fremmest fortsætte og udbygge vore bestræbelser på at styrke denne undervisning både som en færdighedsøvelse og som et middel til at forstå andre landes kultur, historie og samfundsforhold.

Kun ved at lære om fremmede forhold kan vi til bunds forstå vore egne. I den nye folkeskolelov har vi givet eleverne mulighed for at lære hele tre fremmedsprog, og vi har rykket starten